

Camino Ignaciano

Z Ignacijem na poti

■ **Damjana Pipan**, ing. agronomije, je zaposlena v posebnem socialnem varstvenem zavodu *Dom na Krasu*, kjer spremlja in vodi osebe s posebnimi potrebami, ki imajo težave v duševnem zdravju in/ali razvoju. Pravi, da je romarica v zunanjih in notranjih svetovih. Piše poezijo in ima rada naravo in ljudi.

Na vse ljubitelje Španije, pohodništva, peš romanja, kolesarjenja in ignacijanske duhovnosti čaka od leta 2012 odprta, 658 kilometrov dolga Ignacijeva pot – Camino Ignaciano. To je pot, po kateri je romal Iñigo López de Loyola (1491–1556), danes bolj znan kot sv. Ignacij Lojolski. Za razliko od drugih romanj, katerih cilj je običajno kraj svetnikove smrti ali kraj, kjer so shranjene relikvije svetnika, se romanje po Ignacijevi poti začne v kraju njegovega zemeljskega rojstva (v Loyoli) in zaključi v kraju njegovega duhovnega rojstva, to je v Manresi. Sv. Ignacij je namreč pokopan v rimski cerkvi Il Gesù.

Povabljeni na pot

Romanje je lahko prispevilo našega življenja: od rojstva do smrti, od povabila na romarsko pot do prihoda na cilj, iskanja, 'najdevanja' in vsega vmes. V približno mesec dni trajajoči hoji po Ignacijevi poti se srečujemo z mnogimi vidiki življenja: veseljem in žalostjo, utrujenostjo in spočitostjo ter uvidi in temo, ko smo na meji obupavanja. Ignacij tem stanjem reče preprosto tolažba ali potrnost. Benediktinski menih je na Montserratu takole povzel: »Romanje je ekstrakcija življenja«. In jaz dodajam, da jo je vredno izkusiti.

Romarjeva pripoved in Duhovne vaje

Bilo je pred slabimi 500 leti, v letu 1522, ko se je duhovni izkušnji odpravil na roma-

nje v Sveto deželo. Nova naravnost njegove duše je bila sad okrevanja od fizične ranjenosti v boju pri Pamploni ter ranjenosti njegovega ponosa. Šepav, kakršen je bil po okrevanju, pač ne bi mogel več služiti kot vitez španskemu kralju na tak način, kot je hotel. Po vsem tem dogajanju in vzgibih v njegovi duši je velikodušno sklenil živeti za Boga in delati še večja dela, kot sta jih delala njegova svetniška vzornika, sv. Frančišek Asiški in sv. Dominik, o katerih je bral med okrevanjem. V to veliko predanost sta bila vključena romanje v Sveto deželo in stroga askeza. Njegova goreča želja je bila pomagati, koristiti dušam, kakor beremo v *Romarjevi pripovedi* (prim. *Romarjeva pripoved* 45).

Njegova drobna knjižica *Duhovne vaje* je imela v 500 letih izjemno pomemben vpliv: najprej na njegove tovariše v Družbi Jezusovi in nato na vse, ki so po njih spoznavali

ignacijansko duhovnost. Zаметke razločevanja, o katerih je govora v knjižici, je zaslučil že ob duhovni izkušnji med okrevanjem v Loyoli. Opazil je razliko v občutenju, ki je ostajalo po koncu prebiranja knjige *Življenje svetnikov* ali ko

je razmišljal in sanjaril o možnostih nadaljnega služenja španskemu kralju. Metodo razločevanja je dodobra razvil in izkusil na sebi v pomembni etapi svojega romanja v Manresi. Med 1522 in 1523 je živel v samoti, pomagal v hospicu, živel v skrajni askezi in čakal na ladjo za odhod v Jeruzalem.

Več o njegovem življenju lahko preberemo v omenjeni knjigi *Romarjeva pripoved*, ki jo je po dolgih letih prigravarjanja tovarišev, naj končno opiše svoje življenje, narekoval svojemu tajniku. Knjiga je napisana v tretji

Romarski potni list
Foto: arhiv Damjane Pipan

osebi ednine, avtor sebe vedno omenja kot romarja. Od tod naslov knjige *Romarjeva pripoved*.

Moje srečanje s potjo Camino Ignaciano

S potjo Camino Ignaciano sem se srečala med prebiranjem knjige *Odrešilna pot*, ki opisuje pisateljev namen romanja po severni poti v Kompostelo. Drobna opomba, kjer je zabeležen spletni naslov Ignacijeve poti, je močno pritegnila mojo pozornost. Dvakrat sem peš romala po Camino Francés v Santiago de Compostela, pred leti po slovenski Jakobovi poti od hrvaške meje do Trsta, ignacijanska duhovnost me spremlja že več kot deset let, zato sem septembra

Potek poti
Foto: arhiv Damjane Pipan

Ignacijeva votlina v Manresi
Foto: arhiv Damjane Pipan

2018 pritrnila želji po ponovnem romanju in sprejela izziv 658-kilometerske poti Camino Ignaciano.

Ignacij v svoji knjižici Duhovne vaje zapiše: »... kajti duše ne nasiti in ne zadovolji obilnost znanja, temveč notranje čutenje in okušanje stvari« (DV 2). Na pot sem odšla sama. Ob kasnejšem ponovnem prebiranju Ignacijeve avtobiografije so v meni močno zazvenele njegove besede: »Čeprav se mu je ponujalo več popotnih družb, je vendarle želel iti sam, ker je bila vsa njegova skrb to, da bi imel Boga za edino pribežališče« (Romarjeva pripoved, 35). V teh besedah sem se zelo jasno prepoznala in prejela odgovor, zakaj običajno romam sama.

Na poti

Moje romanje iz Loyole se je začelo 1. septembra 2018. Kako simbolično, na prvi šolski dan! Pot je precej samotna in teren razgiban, vije se čez hribe, prek dolin ob reki in po puščavi. Camino Ignaciano se v Baskiji sreča in del poti poteka skupaj s Camino Vasco, preseka slavni Camino Francés in od Navarette do cilja hodimo v nasprotni smeri dveh poti v Kompostelo (Camino de Santiago del Ebro in Camí de Sant Jaume – Camino Catalán).

V Baskiji sem hodila skozi osupljivo lepe bukove gozdove. Med polja in vinograde sta me sprejeli pokrajini Rioja in Navarra, ves čas me je spremljala reka Ebro. V ara-

gonski pokrajini me je čakala Zaragoza, ki je pomembna točka v zgodovini Španije, saj je močno povezana s sv. Jakobom starejšim, ki je prinesel evangeljsko sporočilo na Pirenejski polotok in je po izročilu pokopan v Komposteli. Pot me je za kratek čas popeljala v puščavski del, imenovan Los Monegros. V tem predelu sem preskočila del poti in obiskala prijatelje v navarski Artajoni. Z njimi sem si ogledala Javier, rojstni kraj Frančiška Ksaverija, in meni tako ljubo razpelo, na katerem je smehljajoči se Kristus. Pri Fragi sem vstopila v Katalonijo in v Fuente de Ebro sledila nasprotni smeri katalonske Jakobove poti vse do Montserrat. Prava odisejada se je odvijala v montserratskih hribih, kjer sem obtičala nad steno, zato sem pognala v tek reševalno akcijo policije in gasilcev. Dodobra prepojena z adrenalinom sem bila v spremstvu dveh prijaznih katalonskih policistov ob 21.00 pripeljana pred hotel. Tu so že poznali moj primer (zadrega pa taka). V zavetišče me je, utrujeno, a hvaležno, sprejel prijazni oskrbnik Alfred.

Na tem kraju, prežetem z benediktinsko tradicijo in pomembnem za jezuite, sem si vzela ves dan za ogled svetišča, refleksijo in počitek. Povabljen sem bila, da si vzamem Ignacija za zgled. On je namreč tu pred Marijinim oltarjem odložil viteški meč, vzela romarsko palico ter s tem sprejel identiteto romarja. Razmišljala sem o tem, kaj puščam za sabo, v katero smer me vabi prilika o pšeničnem zrnju, ki mora umreti, da obrodi sad, odlomek, ki ga ta dan bere vesoljna Cerkev. V čem umirati in kam me kliče Ž/življenje? Po opravljenem molitvenem obredu v kapeli za Marijinim oltarjem me je pater spremil mimo kipa Črne Marije, ki jo Katalonci imenujejo Moreneta.

Romanje sem 'uradno' zaključila v Manresi

23. septembra 2018, kjer sem prejela potrdilo o opravljenem romanju. Tudi tu sem preživela cel dan – s prošnjo, da bi ohranjala držo odprtega duha tudi potem, ko odidem nazaj v običajno rutino življenja.

Za zaključek

Na vlaku v Barcelono sem za svoje zveste prejemnike elektronskih sporočil takole zabeležila doživljanje konca poti: »Montserratске gore so vedno bolj oddaljene. Manresa je za mano, barcelonsko letališče pred mano ... Odmevi na FB se vrstijo. Čutim nek vakuum. Nič ... kot da je vse ravno, prazno. Lahko bi se zaradi tega jezila, bila žalostna, ker je minilo, ali pa sem hvaležna za to, kar se je zgodilo, kar je za vedno shranjeno v spominu. Počasi se bo zarisala nitka skozi to pot, na njej so se nabrali biseri, ki jim mogoče ne bom vedela niti imena, samo vedela bom, da so tam. Mogoče ne bom vedela, da so s Poti, a že sedaj vem, da so obogateni s Potjo. V pisma sem prelivala čutenja in jih delila z zvestimi bralci moje e-pošte. Sedaj je vse nekako prazno, pripravljeno za novo, karkoli bo prišlo. Kakšno bo to novo? Bog ve! Ko bom v prihodnosti zajemala iz malhe svojega življenja, vem, da bo v njej veliko doživetij s poti Camino Ignaciano. Vem, da bo tam Marija, ki mi je stala ob strani v tesnobi montserratskih grap, in da bo tam sv. Ignacij z življenjskimi vodili ignacijanske duhovnosti. Vem, da bodo tam vzpodbudne besede in molitve vas, moji dragi prijatelji. V sebi zaznam val hvaležnosti in ganjenosti nad to potjo, nad drugimi potmi, ki sem jih prehodila, nad vašim spremljanjem ... nad Življenjem, nad Njim ... Ostanite v blagoslovu. D« Buen Camino! ◀

Pot v Verdú
Foto: arhiv Damjane Pipan